

Gribēt Dieva gribu

Mūsu ģimene pēdējā laikā ir iegādājusies vairākas mēbeles. Tās visas bija nesalikta veidā, un man tās bija jāsaliek kopā. Neesmu galdnieks, bet, ņemot talkā instrukcijas, nekādu problēmu nav bijis. Vieglis darbiņš.

Ja vien būtu instrukcijas dzīvei! Dari tā, dari šitā un – viss būs ideāli! Pag, vai gadījumā mums, ticīgiem cilvēkiem, nav tādas instrukciju grāmatas? Vai tik tā nebūs grāmatu grāmata – Bībele? Bet kāpēc tad mūsu dzīves nav ideālas? Kad es piedzīvoju to, ka Jēzus Kristus ir reāls, kad es atsaucos Viņa aicinājumam atvērt savu sirdi Viņam, man šķita, ka nu tik sāksies ideālā dzīve, viss ies kā *smērēts*. Bet – nekā! Protams, es redzu Dieva darbu savā dzīvē, protams, es jūtu mieru, ko tikai Viņš spēj dot, protams, es mīlu Viņu un zinu, ka Viņš mīl mani, bet no tā mana dzīve nav kļuvusi ideāla. Es tāpat krītu un ceļos, dažreiz slimoju, dažreiz man vienkārši neveicas – dzīve kā dzīve. Kā tad ar tām instrukcijām? Tām nav ne vainas, tikai “mēbele” ir nestandarta. Es ne tuvu nespēju būt tāds, kādu Bībele sauc par svētu, būt mīlestības pilns. Es esmu cilvēks, grēcīgs cilvēks, kurš bez Kristus nenieka nevar darīt.

143. psalma 10. pants sākas ar vārdu “māci”. Jēzu, māci mani, jo es ar savu sirdi, savu ļauno sirdi, pat Tavās instrukcijās spēju

ienest savu “kārtību”. Savu lepnumu par labajiem darbiem, savu viltību, attaisnojot neizdarības. Jēzu, bez Tevis Bībele ir tikai labu padomu grāmata, pie kam – neizpildāmu padomu grāmata. Jēzu, māci mani! Tad, kad es cenšos pats no sevis, pakoriģē mani, runā uz mani, esi ar mani. Palīdzi man ik brīdi atjaunoties, nekļūt līdzīgam pasaulei, neskrīti līdzī kultūrai, jā, arī “kristīgajai” kultūrai, bet meklēt Tavu gribu!

Jo Tu esi mans Dievs! Tā teikts psalmā, un tā arī ir. Tu man esi viss, es Tevi mīlu, un TĀPĒC es gribu zināt Tavu gribu, tāpēc es gribu Tev sekot un no Tevis mācīties darīt Tavu prātu. Dievs, es zinu no Tava prāta tikai tik daudz, cik Tu man atklāj caur Savu Vārdu un Savu Garu. Atddodot savu dzīvi Tev, es esmu ierakstīts Dzīvības Grāmatā, un Tavās asinīs es esmu darīts svēts!

**Dievs, es zinu no Tava prāta
tikai tik daudz, cik Tu man
atklāj caur Savu Vārdu un
Savu Garu.**

Tavs labais Gars lai vada mani! Es kļūdos, es ne tuvu neesmu labākais skolnieks, ik pa laikam aizmaldos, tāpēc, lai mācītos, lai zinātu Tavu gribu, Jēzu, man ir vajadzīgs Svētā Gara spēks, Svētā Gara vadība ikdienā. Bez Gara vadības es esmu pazudis un nomaldījies. Ja es pats saviem spēkiem iešu pa taisnu ceļu, tas būs mans ceļš, un tas nebūs taisns. Taisns ceļš ir tikai tas, uz kura es esmu ar Tevi, Tava Gara vadīts un mācīts.

143. psalms ir grēku nožēlas psalms, kurā psalmists pauž nožēlu, ka nespēj būt taisns. Tomēr... 8. pantā Viņš saka: “...jo es uz Tevi paļaujos”. Mīļie brāļi un māsas, Jēzus mūs vadīs tad, kad mēs paļausimies uz Viņu. Mūsu dzīvēs ienāks patiešs miers un prieks tad, kad mēs uzticēsimies Viņam. Pašu spēkiem darītie darbi, dzīves labošana un cenšanās būt svētiem tikai aizvedīs prom no Viņa. Viņš ir mūsu Dievs, un paliks tikai tie darbi, kas Viņā darīti! Un pat ja ar darbiem tā *čābīgāk*, tad ziniet droši – paliks mīlestība. Es mīlu Dievu, tāpat – kaut lēnām, tomēr augu Viņā, topu šķīstīts un mazgāts Viņa vārdā, gatavots, lai reiz nostātos Viņa priekšā! Kā ir ar Tevi?

Andris Bite

Liepājas Ciānas draudzes mācītājs

